

๑๔

อ นั ส ง ส์

ถ ว าย ศ าล า จ า ตู ร มู ข

ญาติ มิตร และสหายผู้มีใจดีทั้งหลาย เห็นบุรุษผู้ไปอยู่
ต่างถิ่นมานาน เดินทางกลับมาแต่ที่ไกลๆ ด้วยความสวัสดิ
ย่อมยินดียิ่งว่า มาแล้ว ฉันใด บุญทั้งหลายก็ย่อมต้อนรับ
บุคคลผู้กระทำความบุญไว้ ซึ่งจากโลกนี้ไปสู่โลกหน้า คุณหม่ญาติ
เห็นญาติที่รักมาแล้ว ต้อนรับอยู่ ฉันนั้น

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๐๑

จุดหมายปลายทางของทุกชีวิต คือการไปสู่อายตนะนิพพาน พระบรมศาสดาทรงเป็นต้นแบบของบุคคลที่สมบูรณ์แล้ว ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิตแล้ว ในระหว่างที่ทรงสร้างบารมี พระองค์ต้องเวียนวนอยู่ในสังสารวัฏยาวนาน เกิดไปเป็นอะไรต่ออะไรมากมาย ท่านเห็นว่าชีวิตเป็นทุกข์ ไม่ว่าท่านจะเกิดเป็นพระราชามหากษัตริย์ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็ยังไม่พ้นจากทุกข์ ดังนั้นท่านจึงสละราชสมบัติ แล้วมุ่งแสวงหาหนทางพระนิพพาน อันเป็นบรมสุข ด้วยการทำให้ใจให้หยุดนิ่ง จนได้เข้าถึงกายธรรม-อรหัต เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท ว่า

“จิรปาวาสี ปุริส	ทูลโต โสตถิมาคต
ญาติ มิตรดา สหชชา จ	อภินนฺทนฺติ อาคต
ตเถว กตปุณฺณมปี	อสุมา โลกา ปรี คต
ปุณฺณานิ ปฏิกณฺหนฺติ	ปิยํ ญาติว อาคต

ญาติ มิตร และสหายผู้มีใจดีทั้งหลาย เห็นบุรุษผู้ไปอยู่ต่างถิ่นมานาน เดินทางกลับมาแต่ที่ไกลๆ ด้วยความสวัสดิ์ ย่อมยินดียิ่งว่า มาแล้ว ฉันใด บุญทั้งหลายก็ย่อมต้อนรับบุคคลผู้กระทำความดีไว้ ซึ่งจากโลกนี้ไปสู่โลกหน้า ดุจหมู่ญาติ เห็นญาติที่รักมาแล้ว ต้อนรับอยู่ ฉันนั้น”

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๐๒

ตามธรรมดาหมู่ญาติอันเป็นที่รักของเรา จากกันไปนานแสนนานเพียงไรก็ตาม แต่ความคิดถึงความผูกพันย่อมมีอยู่เสมอ เรามักคอยฟังข่าวคราวของหมู่ญาติท่านนั้น ด้วยความใจจดใจจ่อ หากได้ทราบข่าวว่าท่านเหล่านั้นมีความสุขก้าวหน้าขึ้น เราก็พลอยมีความสุขปลื้มปิติยินดีด้วย และยังเห็นท่านเหล่านั้นกลับมาเยี่ยมเยียน เราก็จะคอยให้การต้อนรับด้วยความเป็นสุขใจ เช่นเดียวกันกับบุญกุศลที่เราได้ทำแล้ว ไม่ได้สูญหายไปไหน จะคอยส่งผลให้เราอยู่ตลอดเวลา แม้ในโลกหน้าบุญกุศลก็คอยต้อนรับเราอยู่ เหมือนญาติอันเป็นที่รักคอยการกลับไปของเราเหมือนกัน ดังเช่นในสมัยพุทธกาล มีเรื่องเล่าว่า

*ในกรุงพาราณสี มีอุบาสกท่านหนึ่งชื่อว่า นันทิยะ เป็นผู้มีศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามาก และเป็นผู้มีเมตตาบุญเป็นเลิศ เขาได้เลี้ยงดูมารดาบิดาด้วยดีเสมอมา พอเติบโตเป็นหนุ่ม มารดาบิดามีความประสงค์จะให้แต่งงานกับหญิงสาวในหมู่บ้านชื่อ เรวดี แต่เนื่องจากฝ่ายหญิงเป็นคนตระหนี่ ไม่มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา อุบาสกนันทิยะจึงไม่ปรารถนาจะแต่งงานด้วย มารดาบิดาของเขาจึงออกอุบายให้ฝ่ายหญิง

*มก. เล่ม ๔๒ หน้า ๔๑๙

อานิสงส์ถวายเป็นศิลาจารึก

๓๐๓

ตกแต่งบ้านเรือน แล้วนิมนต์พระภิกษุมาฉันที่บ้าน นางก็ได้ทำตาม
ที่บอก มารดาบิดาเล่าความดีของนางให้ลูกชายฟัง นันทิยะจึง
ตอบตกลงแต่งงานกับนาง

เมื่อแต่งงานกันแล้ว นันทิยะก็มอบหมายให้ภรรยาคอย
อุปฐากบำรุงพระภิกษุสงฆ์และมารดาบิดาของตน ตอนแรก
นางทำเหมือนมีศรัทธามาก อุปฐากบำรุงอยู่ได้เพียง ๒-๓ วัน
เท่านั้น ก็ปล่อยปละละเลยไม่ชวนชวายเป็นจะทำอีกต่อไป
เพราะนางไม่ได้ทำด้วยใจที่อยากได้บุญแต่ทำเพื่อให้สามีรักตนเอง
เท่านั้นเอง ต่อมามารดาบิดาของนันทิยะได้เสียชีวิตลง นันทิยะ
จึงเป็นมหาทานบดัดจัดเตรียมตั้งทานวัตถุสำหรับภิกษุสงฆ์
แจกอาหารแก่คนกำพร้าและคนที่เดินทางไกลผู้เดินทางผ่านมา
ทางประตูบ้าน

ในวันหนึ่ง อุบาสกนันทิยะได้ฟังธรรมจากพระผู้มี-
พระภาคเจ้า เห็นอานิสงส์ของการถวายอาวาสที่พักอาศัยแก่
ภิกษุสามเณร จึงให้สร้างศาลา ๔ มุข มีห้อง ๔ ห้อง มีเตียงตั้ง
พร้อมสรรพ เขาได้มอบถวายที่พักอาศัยทั้งหมดแด่ภิกษุสงฆ์
โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน ทันทิที่กล่าวคำถวาย
ที่พักแด่ภิกษุสงฆ์ ความตระหนี่ถูกตัดออกจากใจ ทิพยปราสาท
ก็บังเกิดขึ้นทันที ด้วยบุญญาภพของนันทิยอุบาสก ปราสาท
นั้นสว่างไสวไปด้วยรัตนะ ๗ อย่าง เพียบพร้อมด้วยหมู่เทพนารี

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๐๔

กว้างขวางใหญ่โตถึง ๑๒ โยชน์ สูง ๑๐๐ โยชน์ ผุดขึ้น
ในเทวโลกชั้นดาวดึงส์

วันหนึ่ง ท่านพระมหาโมคคัลลานเถระเหาะไปเทวโลก
เห็นปราสาทหลังนั้นเข้า ท่านจึงถามเหล่าเทวดาที่มาประชุมกันว่า
“ทิพยปราสาทที่เต็มไปด้วยนางเทพอัปสรนั้น เกิดขึ้นเพื่อใคร
ทำไมช่างงดงามยิ่งนัก” พวกเทวดาได้กราบเรียนพระเถระไปว่า
“พระคุณเจ้าผู้เจริญ ปราสาทนี้เกิดขึ้นด้วยบุญญาฤทธิของ
นายนนทียะ ตอนนีเขายังอยู่ในโลกมนุษย์อยู่เลย เนื่องจาก
อุปาสกท่านนี้ได้สร้างวิหารถวายพระบรมศาสดาในป่าอิสิปตนะ
ส่วนหมู่เทพอัปสรที่พระคุณเจ้าเห็นอยู่นั้น เป็นบริวารที่
เฝ้ารอนายนนทียะอยู่”

พวกนางเทพอัปสรเมื่อเห็นพระเถระ ก็รีบลงมาจาก
ปราสาท เข้ามากราบเรียนพระเถระว่า “พระคุณเจ้าผู้เจริญ
พวกดิฉันเกิดในที่นี้ด้วยหวังว่า จะช่วยกันอุปัฏฐากนายนนทียะ
แต่ไม่เห็นนายนนทียะมาเลย รู้สึกเบื่อหน่ายเหลือเกิน รบกวน
พระคุณเจ้าช่วยบอกเขาด้วยว่า ขอให้ท่านสละสมบัติอันเป็น
ของมนุษย์ แล้วมาเสวยสมบัติอันเป็นทิพย์นี้ เหมือนกับการ
ทำลายถาดดิน แล้วถือเอาถาดทองคำเถิด”

พระเถระกลับจากเทวโลกแล้ว จึงเข้าไปทูลถามพระผู้มี-

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๐๕

พระภาคเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ทิพยสมบัติมากมาย ดังเช่นวิมานทอง
ที่แวววาวไปด้วยรัตนะ ๗ ประการ และนางอัสรผู้มีหน้าตา
อัมเอบงดงาม สามารถจะบังเกิดขึ้นรอคอยผู้ทำบุญทำความดี
ซึ่งยังมีชีวิตอยู่ในมนุษยโลกนี้หรือพระเจ้าข้า” พระพุทธองค์จึง
ตรัสว่า “โมคคัลลนะ ทิพยสมบัติที่เกิดขึ้นเพือนายนันทิยะ
ในเทวโลก เธอได้เห็นแล้วมิใช่หรือ” “เห็นแล้ว พระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ทรงอธิบายให้พระโมคคัลลนะฟังว่า
“โมคคัลลนะ เหมือนอย่างที่เราๆ เห็นญาติผู้เป็นที่รักของตนเอง
ซึ่งจากไปเสียนาน กลับมาจากต่างถิ่นด้วยความสวัสดิ ย่อมปิติ
ใจว่า ญาติของเรามาแล้วๆ กุลิกุจจต้อนรับกันเป็นการใหญ่ ฉันทิด
เหล่าเทวดาทั้งหลายก็เช่นกัน ต่างเตรียมเครื่องบรรณาการ
และเครื่องสักการะที่เป็นทิพย์คอยต้อนรับชายหญิง ผู้สั่งสมบุญ
มาอย่างดีแล้วในโลกมนุษย์ ผู้ละไปแล้วสู่ปรโลก ฉันทัน”

เพราะฉะนั้น บุญจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ แม้จะอยู่ในโลกนี้
หรือละโลกไปแล้ว บุญก็ยังคอยตามส่งผลให้เราเสมอ เป็น
เพื่อนแท้ในการเดินทางข้ามภพข้ามชาติ บุญจะเป็นบ่อเกิดแห่ง
ความสุขความสำเร็จทั้งมวล อุปสรรคต่างๆ นานาที่บังเกิดขึ้น
ก็จะมลายหายสูญไป ด้วยกระแสธารแห่งบุญที่เราได้สร้างไว้
อย่างดีแล้ว ฉะนั้นให้เราหมั่นสั่งสมบุญกันเถาะๆ เราจะอยู่ใน
โลกนี้อีกไม่กี่ปีก็ต้องละจากโลกนี้ไป อย่าปล่อยโอกาสดีๆ

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๐๖

หลุดลอยไป แล้วต้องมานั่งเสียใจในภายหลัง

เหมือนอย่างพระบรมโพธิสัตว์ของเรา ก่อนที่จะตรัสรู้ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านได้ผจญพญามารเพียงลำพัง แม้เทวดาทั้งหลายก็หนีไปสุดขอบจักรวาล ในยามนั้นไม่มีใครช่วย มีแต่บุญบารมีที่สั่งสมไว้อย่างเต็มที่เกื้อหนุนพระองค์อยู่เบื้องหลัง พระองค์ไม่ได้สะทกสะท้านหวั่นไหว หรือตกอกตกใจอะไรเลย ท่านเพียงแต่ทำใจหยุดอยู่ภายในกลางตัว นึกอาราธนาเอาบุญบารมี ๓๐ ทัศ ที่สั่งสมไว้อย่างเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ แล้วมาเป็นอาวุธต่อสู้กับพญามาร จนสามารถเอาชนะได้

เราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ต้องหมั่นบำเพ็ญบุญกุศล อย่าให้ขาด ดำเนินตามรอยบาทของพระองค์ เพราะบุญกุศลที่เราสั่งสมดีแล้วนี้ จะคอยส่งผลทั้งในภพนี้และภพหน้า ในภพนี้เมื่อบุญส่งผลทำให้เรามีโภคทรัพย์สมบัติเกิดขึ้นอย่างง่ายดาย เอาชนะอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้น สุขภาพร่างกายจะแข็งแรง มีอายุยืนยาว มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด จะเดินทางไปแห่งหนตำบลใดก็ตาม จะได้รับการต้อนรับอย่างดี เป็นที่รักของมนุษย์ และเทวดาทั้งหลาย เหล่าเทวดาจะคอยปกป้องรักษาคุ้มครอง อยู่ตลอดเวลา

